

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

ADHESIÓ A VIC

El desvetllament del poble

Es reconfortant el redreçament ciutadà, que arreu de Catalunya, des de Barcelona a les més petites contrades, hom observa.

Els que creien estúpidament que havien acabat amb el sentiment català i liberal ací tan arrelats, poden, per llurs propis ulls, constatar quan errats anaven.

No han donat el cop de gràcia a l'autonomisme. No han exterminat les esquerres tampoc, com santament es proposaven.

Han pogut ofegar les manifestacions exteriors de l'opinió catalanista i esquerrana.

Han clausurat centres, han suspès publicacions, s'ha impedit tota mena d'actes públics.

A l'ideal, a l'esperit de les nostres milícies, però, no se l'ha pogut vèncer. Reduït a la impotència, condemnat a la inacció durant els set anys de dictadura, s'ha mantingut el poble sempre fidel als grans principis.

Als dies de crisi més tràgica, de més fosques tenebres, no han mancat grups i escamots que han actuat a les cooperatives, a les societats de recreu, als mateixos camps de futbol, on han pogut.

Gràcies a aquests nuclis selectes, la passada servitud no ha convertit Catalunya en un cementiri espiritual.

Amb una mica més de llibertat, ara, aquestes minories han tornat a llurs llocs de combat, han reconquerit les velles posicions ràpidament i poden colaborar en el desvetllament de la ciutadania, fent d'animadors de la multitud.

La feina ja portada a cap, des que ha caigut Primo de Rivera, és importantíssima.

El catalanisme reprèn les seves tasques, recobra la seva enorme influència. L'obrerisme i les esquerres s'estan reorganitzant també a totes les comarques.

Sense fer-nos il·lusions enganyoses, creiem que es pot afirmar que aquest any de 1930 per a Catalunya i per a Espanya serà històric.

un cop fora de l'escena el règim que la implantà. Per això, ara, a través de tot el que es diu, i s'escriu, és lla on cal anar a cercar la confirmació o la negació de les sospites que cada u pugui tenir.

Els punts de vista que s'exposen resulten del tot coincidents. Homes de dreta i d'esquerra han parlat sense circumloquis i sense eufemismes. I si bé la majoria mantenen allò que podríem dir-ne principis doctrinals propis, la majoria, també, coincideix

en que l'estat de coses passat no pot tornar ni ha de tornar. I això, per a nosaltres, és essencial.

Els lectors nostres no ignoren que, d'una manera constant, hem vingut propugnant per una intel·ligència de les forces d'esquerra. A Espanya, tot és per fer. Per tal de construir amb un xic de seguretat, caldrà començar des dels fonaments. Però si bé és veritat que tot és per fer, no hi ha cap cosa que urgeixi i interressi tant d'as-

Aquest és el camí

Poc a poc, a través de la impaciència de dir coses que tots tenim a causa del silenci forçat que ens imposà la Dictadura, comença a veure's clar el pensament de la majoria del poble espanyol. Uns més clara i sintèticament; d'altres més veladament i no tan decidits, els sectors polítics, les col·lectivitats i els individus, tots van dient el que pensen i es situen, en relació a l'obra del futur.

No tenim la pretensió de recollir, en aquestes ratlles, tot el que es diu, per tal de comentar-ho segons la nostra manera de

veure la situació política del país. Sí volem, però, condensar el pensament aquest, per tal de veure si el balanç ens és adwers o favorable.

La Dictadura, a pesar de totes les afirmacions en contra proferides per Primo de Rivera, fou l'imperi de les dretes. A l'ombra dels poders omnímodos que s'abrogà el Dictador, el règim seu estengué els tentacles arreu del país i convertí Espanya en un camp de tota mena d'experiments retardataris. N'hi haurà prou amb recordar les notes del Dictador. Sovint, avergonyint-nos-en davant del món, acabaven implorant la caritat divina per aquest pobre poble.

El resultat d'aquesta política calia veure'l

Ja és hora que em tregui la bena dels ulls, i tiri cadascú pel seu cantó.

Catalans! Penseu que les properes eleccions seran de vida o mort per als nostres ideals. No doneu el vot a ningú que no faci explícitament una confessió de republicanisme. Penseu que aquestes Corts seran sobiranes, i que poden decidir el nostre futur Estatut. República? Monarquia? República federal!!!

En Cambó

Preparem-nos per si hi ha cas.

Amb aquestes herbetes, no farem res. Es un altre el planter que m'interessa!

Correu de l'Estranger

LA CRISI FRANCESA

L'OBSTINACIÓ del ministre de finances, senyor Cheron, ha fet caure al gabinet constituït sota la presidència del senyor Tardieu. Les circumstàncies actuals requerien que la crisi no es produís mentre la conferència naval de Londres no acabés els seus treballs.

El senyor Cheron ha demostrat poca habilitat financiera i política. I la crisi s'ha produït a conseqüència d'una votació adversa de la Cambra dels Diputats, mentre el cap del govern geia víctima d'un atac de grip.

Recordem que l'any 1926, el Parlament francès, sense discussió—no hi havia temps aleshores, de discutir—, va votar impostos formidables, d'una equitat molt dubtosa. Però se sobreentenia que, una vegada la crisi financiera fos passada, es procediria a una justa revisió palliativa.

Però el ministre de finances, senyor Cheron, no entenent-ho així, s'hi ha oposat. La crisi s'ha produït fulminant. I un nou govern, presidit pel radical Chautemps, s'ha format ràpidament, malgrat els molts obstacles que el partit de dretes ha procurat posar-li davant. Es tracta, evidentment, d'impedir la unió dels republicans.

Però el senyor Chautemps ha aconseguit reeixir de totes aquestes maniobres de la reacció francesa. El ministeri que s'ha constituït és un gabinet d'esquerres, amb preponderància radical, en el qual els socialistes, fidels el seu criteri abstencionista, no han volgut entrar.

Ara cal que el nou ministeri sàpiga imposar-se a la Cambra i obtenir una majoria que li permeti de realitzar un programa de progrés econòmic i de reformes socials.

ELS ESCANDOLS DE XICAGO

NO solament n'hi ha a Barcelona, d'escandols. En tenim molts per ací. I de bons. Però no en tenim l'exclusiva. Recentment, per exemple, se n'han produït, de molt greus, a Xicago.

L'alcalde d'aquesta gran població és un home ja cèlebre, no tan sols a l'Amèrica del Nord, sinó a tot el món. Representa un tipus molt pintoresc de polític, que, si bé tendeix a desaparèixer, sovintaja encara més del que fóra de desitjar.

La seva audàcia i la seva voracitat constitueixen gairebé un rècord. Des de l'any 1915, que es va possessionar de l'alcaldia, els escandols han estat a l'ordre del dia.

"Big-Bill" — és el nom familiar amb que l'han batejat els seus compatriotes —

ha convertit la ciutat de Xicago en una mena de jungla municipal, en la qual no es coneix altra regla que la violència i el *chantage*.

Les finances... Ah, les finances! Tributs i més tributs... Emprèstits i més emprèstits... I, amb tot, quan el primer de Gener hom va forçar Big-Bill a què presentés el balanç, no hi havia ni un dòlar en caixa. I el deute flotant pujava a 4 mil milions de francs...

Es aleshores que va formar-se un "comitè de seguretat" per tal de refer el crèdit de la ciutat. La tasca és dura, llarga, ingrata. Podrà dur-se a terme feliçment? Ho desitgem!

Torna a estar amb nosaltres...

...Joan Casanoves i Maristany, l'ex-diputat de la Mancomunitat de Catalunya, l'ex-diputat provincial i futur diputat a Corts per Vilafranca del Penedès. En arribar, fou detingut, a la frontera, vint-i-quatre hores. Després, el deixaren anar, i ara ja és entre nosaltres. Ben vingut!

Ben vingut l'home que sabé mantenir la seva lleialtat en l'hora de sacrifici, i que no pogué veure el seu pare en l'hora de la mort.

El corb

En l'antena ha estat penjada la testa del condemnat, i un corb, golafre, en fa presa quan el botxí l'ha deixat.

Es el cap d'un vell polític, és el cap d'un gran rebel; per xò el corb, àvid, s'hi llença i s'hi rabeja, cruel.

A l'orella el bec li endinsa pel seu gran pecat d'oïr aquelles veus de la terra que l'han dut a mal morir.

Li venta als ulls picossada perquè no torni a albirar aquell pla ni aquelles serres que en vida tant estimà.

Li esberla també la llengua, no fos cas que, mort i tot, volgués defensar la pàtria per a aixecar-la del llot.

D'un cop de bec dat amb fúria, el crani li obre a la fi; furga i furga closca endintre, i es comença a enllaminar...

Quan el tou del cervell troba, el corb xucla adalera, car sap que allò és el refugi de la santa llibertat.

FORLIFE.

Vulgueu que la gent us parli! Parlant, la gent diu el que ha de dir!

Contra l'oportunisme i la venalitat

LA caiguda de la dictadura haurà servit, entre moltes altres coses, per a fer-nos veure la manca de decència, la manca de lleialtat i dignitat d'un gran sector dels seus col·laboradors. No hi ha hagut, entre ells, entre aquesta gentussa miserable, cap ideal, cap noblesa. Tots ells han obrat per baixos apetits, per baixes passions: la vanitat, la cobdícia, l'afany imbecil de manar.

La dictadura fou una porta oberta a la vanitat i a l'ambició. Els que en els antics partits mai no haurien estat res, s'acolliren a la dictadura. Amb la dictadura podia salvar-se, podia disfressar-se la seva inutilitat. El pecat de la dictadura ha estat el de no voltar-se d'homes intel·ligents, sinó d'homes venals, d'homes a sou que avui es lloguen amb un amo i demà amb un altre.

Tots aquests homes, tota aquesta gentussa, tota aquesta morralla indesitjable, ha ocupat llocs que no podia ni devia ocupar. El país, durant sis anys, ha donat una impressió d'estupidesa aclaparadora. Els pobles, la majoria dels pobles, han estat a mercè de la cobdícia, de la venalitat i l'analfabetisme d'uns quants.

Tota aquesta gentussa, tota aquesta morralla inculta i indesitjable, ha declarat, durant sis anys, guerra ferotge a la intel·ligència i a la llibertat. Hom prohibia les representacions d'obres de teatre; hom prohibia conferències, o bé—en certs pobles—hi enviava delegats que no sabien ni llegir ni escriure ni parlar; hom perseguia els llibres — *La lliçó de la història*, de Josep Llor; les *Memòries d'un llot de matrimoni*, de Lluís Capdevila — i processava els seus autors.

Tota aquesta miserable gent a sou encensava i feia protestes d'adhesió a la dictadura. I ara, en veure-la caiguda, no han sabut defensar-la, no han sabut tenir un gest noble i digne.

Ortega i Gasset demanava l'organització de "la decència nacional". Amb aquesta gent, és difícil. Amb aquesta gent, sols pot fer-se una cosa: arreconar-los, i oblidar-los per sempre més.

Monarquia? República?

Estem com fa uns anys a Grècia. No recordeu que don Miquel d'Unamuno va posar de moda el verb "constantinitzar"? Sí, home, sí... El constantinisme és un arbre que ha donat els seus fruits—i fruits podrits—, a casa nostra. I tots els polítics monàrquics de llavors, en donar-se compte de com es jugava amb ells, es preparaven a donar una sorpresa parlamentària al divertit home que havia jugat amb ells. Recordeu-vos de Venizelos, que estava en la mateixa posició actual de Sánchez Guerra... No tingueu por. Tot arriba, i ja arriba la nostra. Encara que no vulguin, l'arrencada és tan forta, que no la pot deturar ningú.

L'obra arquitectònica de la Diputació

ERITABLEMENT, es veu que l'obra arquitectònica de la Diputació és una gran cosa, una cosa molt important. Si no tingués importància, no s'haurien pagat tantes subvencions a la premsa per tal que la lloés.

Heu-vos ací la llista de les subvencions: El 3 de Maig de 1927 s'acordà pagar 8.000 pessetes a "La Esfera" per una informació gràfica i 5.000 a "El Día Gráfico" pel mateix concepte.

El 7 de Juny del mateix any hom lliurà 15.000 pessetes a la revista "La Unión Patriótica", de Madrid, per lloar l'obra de la Diputació.

El 21 de Juny del mateix mes se subvencionà amb 125.000 pessetes "Le Temps", de París.

El 24 de Gener de 1928, a l'"A B C", 2.600 per dos articles de propaganda.

El 10 d'Abril del mateix any, 2.000 pessetes a "La Nación", de Madrid, per una pàgina i mitja d'informació.

El 19 de Febrer de 1929, 2.800 pessetes a l'"A B C", per una informació dedicada a la muntanya del Montseny.

El 5 de Març del mateix any, 1.000 pessetes més a "La Nación" per les atencions que té envers l'obra de la Diputació.

El 9 d'Abril, a "La Nación", 1.000 pessetes més, per una informació del "Real Politécnico-Hispano-Americano".

No volem cansar la paciència dels nostres lectors amb les despeses produïdes per l'adquisició d'obres d'autors cèlebres com el canonge (que no ha pres, ni pot prendre possessió) Montagut, i altres per l'estil, lloant el "Salvador, senyor Miquel Primo". S'ha de consignar l'adquisició de 100.000 exemplars del fulletó "La Nueva España" per 8.000 pessetes.

No està fora d'aquest lloc la indicació de les 3.000 pessetes donades a la "Juventud de Unión Patriótica" per les despeses que ocasionà la instal·lació d'una biblioteca en el seu estatge social.

SANT VICENTS DE CASTELLET

EN el número del 15 del corrent, amb enèrgica paraula, ens invita LA CAMPANA DE GRACIA a què diguem, els pobles, quelcom dels abusos i bestieses que, suplantant normes de règim i administració, han comès els homes instruments de la dictadura.

Tot es dirà.

Tocant a les responsabilitats, tot es farà. Sant Vicents, segurament, no és sol el qui n'ha rebut greuges i perjudicis que, fins d'ací mitja dotzena de generacions, encara vindrà buscant responsables.

A lo que s'han atrevit aquesta colla de senyors, ja mai no pot obtenir el perdó dels homes, i menys, molt menys l'oblit. Tot ho tenim en compte.

Res se'ns ha escapat; a la seva hora, tot ho direm.

Avui no entrem al fons del problema; trobaríem obstacles...

Encara hi ha censura.

Les arbitrietats i accions injustes que, sota el jou de la dictadura, hem hagut de sofrir, recorden les exaccions de Ferran VII.

En aquest poble, durant aquest període d'iniqua opressió, el règim d'administració, tot, absolutament tot, ha estat invertit, conculcat.

Tocant a l'esperit del poble, des de l'himne de Riego a la Internacional, totes les balades ens són grates.

Que acabi prompte el règim de censura. Vingui d'una vegada la llibertat d'imprensa, tribuna i associació, i Sant Vicents, a la talla dels pobles dignes, apareixerà situat al seu lloc d'honor; i de combat.

LLORENÇ GRINÓ

AQUEST NUMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

Imprenta "La Campana". — Om, 8